

καὶ ἰδοῦσα τὸ θέαμα ἐγένετο ἑξαλλος, μανιώδης. Ὁρμηθεὶς κατὰ τοῦ παιδίου μὲ ὕδρεις, τὸ ἤγειρε, καὶ τὸ ἐκτύπησε κάμπουσαν, ἀφίνουσα τὴν βαρεῖάν της χεῖρα νὰ πίπτῃ ὅπου ἐπιπτεν, ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ἐπὶ τῆς ράχως.

— «Νά, νὰ κλαῖς τοῦλάχιστον ἀληθινὰ» εἶπεν ἀσθμαίνουσα καὶ τὸ ἄφησε πάλιν κατὰ γῆς νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ταράζεται, ὡς σεληνιαζόμενον, πλησίον τῆς κούκλας του καταχειμένης ψυχρᾶς καὶ ἀσυγκινήτου — καὶ ἐπέστρεψε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλίαν της.

Μὴ νομίζετε ὅτι μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἔκπληξιν ἡ μὴ ἔκαμ νὰ ἐξαναστῶ ἡ σκηνὴ αὐτῇ. Ὅχι! εἶμαι πλέον συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα — ἄφ' οὗ ἀγαπῶ τὸν κόσμον. Ἡξεύρω πῶς φέρονται συνήθως αἱ γυναῖκες εἰς τὰς ὁποίας ὑπὸ διχόρους τίτλους παραδίδουν τὰ παιδιά των αἱ φιλόστοργοι μητέρες νάναπνεύσουν ὀλίγον ἀέρα καὶ νὰ πάρουν ὀλίγον ἥλιον. Ἐτυχε νὰ ἴδω πολλάκις καὶ πῶς τὰ πεισμώνουν, καὶ πῶς τὰ ὑβρίζουν, καὶ πῶς τὰ παραμελοῦν, καὶ πῶς τὰ κτυποῦν, καὶ πῶς τὰ τραβοῦν, καὶ πῶς τὰ ἐκθέτουν. Νέαι ἢ γραῖαι, εὐμορφοὶ ἢ ἄσχημοι, παραμάναι ἢ νταντάδες, ξένοι ἢ ἐντόπιοι, ὅλοι των ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀναλγησίαν καὶ ἀστοργίαν καὶ αἱ περισσότεραι μαύρην τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα θεωροῦν ὡς τὰ βασιανιστήριά των. Ὅταν ἐξέρχονται καὶ ἀπομακρύνονται τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου των, τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζουσιν ὀλιγώτερον ἢ καὶ διόλου, εἶνε τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐδόθη νὰ φροντίζωσι. Πηγαίνου, εὐρίσκου τὰς φίλας των ἢ τοὺς φίλους των, ἀρχίζουν τὰς φλυαρίας ἢ τὰς σοβαράς των ὁμιλίας, κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ κατὰ τὸ ὁποῖον αὐταὶ διαπραγματεύονται, συζητοῦν ἢ γελοῦν καὶ διασκεδάζουν, τόσῳ ἡξεύρου τὴν κάμνουν, τί λέγουν καὶ τί θέλουν τὰ παιδιά, ὅσον καὶ αἱ μητέρες των, αἱ ὁποῖαι ἡσυχοὶ καὶ ἀμέριμνοι κάμνουν ἢ δέχονται ἐπισκέψεις. «Ἐνός πόνος ξέγδαρμα» εἶνε παροιμία τὴν ὁποῖαν ἡξεύρει ὅλος ὁ κόσμος καὶ τὴν ὁποῖαν αὐθάνονται περισσότερο αὐταὶ αἱ γυναῖκες. Διὰ τοῦτο δὲν μοῦ ἔκαμνεν ἔκπληξιν ἡ σκηνή, ἡ τόσον συνήθης εἰς τοὺς ἀθηναίους περιπάτους. Μ' ἐλύπησε μόνον καὶ ἔδωσεν ἄλλην ὥθησιν εἰς τὰς σκέψεις μου, ἐν ᾗ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου... Καὶ πῶς, δὲν ἔτυχε ποτέ, ἔλεγα νὰ ἴδωσι παρομοίαν σκηνὴν καὶ τὰ ὄμματα τῶν μητέρων, δὲν ἔτυχε ποτέ νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ἀπιστίαν τῶν ὑπηρετριῶν των καὶ τῶν παιδαγωγῶν, ὥστε νὰ ἐξακολουθῶσι νὰ τοῖς ἐπιστεύωσιν ὅτι προσφιλέτερον ἔχωσι καὶ εἰς τόσῳ κρίσιμον ἡλικίαν; Ἡ μήπως γνωρίζουσιν ἢ μαντεύονται τὰ συμβαίνοντα αἱ περισσότεραι, ἀλλὰ θυσιάζουσιν ἐν γνώσει τὴν εὐεξίαν, τὴν υἱεῖαν καὶ τὴν χαρὰν τῶν τέκνων των, χάριν τῆς ἰδίας ἡσυχίας; Ἀλλὰ τότε διατί νὰ παραπονῶνται, ὅταν ποτὲ ἀφυνίξεται καὶ ἡ στοργή, διὰ τὰποτελέσματα, τὰ πολυειδῆ καὶ λυπηρότατα ἀποτελέσματα τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτῆς καὶ τῆς ἀφροντισίας, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφείλεται μέγα μέρος τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν ἐλλείψεων τῶν τέκνων των;

*

«Ὅταν μετ' ὀλίγον διηργόμην τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, συνήντησα ἐκεῖ πολλὰς κομψὰς καὶ ὥραιας κυρίας,

ἐπισκεπτομένας τὰ ἐμπορικά. Ἦσαν φαιδραί, γελασταί, φιλάρεσκοι, χαριεντιζόμεναι μὲ τοὺς ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι ἐπληθύνοντο εἰς μειδιάματα τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς, ὅσον εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κόπτωσι χάριν τῶν ὥραιων των πελατριῶν. Πόσαι ἐξ αὐτῶν, ἐσυλλογιζόμεναι, ἦσαν μητέρες τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὥραν ἐδασκανίζοντο, ἐμαρτύρουν εἰς τὰς χεῖρας τῆς νταντᾶς! καὶ πόσα θάπεφύγοντο ἀτοπήματα ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ τὰς συνοδεύωσι καὶ αὐταὶ ὀλίγον εἰς τὸν περίπατον! Γνωρίζω φιλοστόργους μητέρας, αἱ ὁποῖαι τὸ κάμνουν, οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα ἀφίνουσαι τὰ τέκνα των μόνα μετὰ τῶν ξένων. Ἀλλ' αὐταὶ ἀποτελοῦσι τὰς ἐξαιρέσεις. Τὸ μέγα μέρος τῶν ἀτθίδων μητέρων εἶνε πολὺ προηγμέναι εἰς τὸν πολιτισμόν, ὥστε νὰ καταδέχωνται πλέον αἱ ἴδιαι νὰ βγάζουν τὰ παιδιά των εἰς τὸν περίπατον. Αὐταὶ αἱ μητέρες οὕτε καὶ τὴν Ἑστίαν, πιστεύω, θὰ ἔχωσι καιρὸν νάναγινώσκωσιν. Ἀλλ' ἐάν ποτε κατὰ τύχην ἐπιπτον οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων, ὁ ὑποφαινόμενος θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ μάθῃ ποῖον θὰ εἶνε τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἐξάγουσιν αὐταὶ ἐκ τῶν κοινῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιπάτου του, καὶ ποῖα ἢ διὰ τὸ μέλλον ἀποφασίς των.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^{ας} HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ἀγαμέμνων καὶ Ἰφιγένεια.

«Ὅλα τὰ σχέδια τοῦ Κωνσταντίνου Τελάχα τὰ ἀνέτρεψε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μετὰ τοῦ Γουσταύου καὶ τῆς Ἰναρίμης. Ἡ πόρε ἡ ἰδίᾳ καὶ ἡγανάκτει κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, πῶς ἐπέτρεψε νὰ γείνη καὶ σκέψις διὰ νὰ τὴν δώσουν γυναῖκα εἰς ἄλλον ἄνδρα. Ναί, μία κόρη χρεωστῇ ὑποταγὴν εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ἕως ἑνὸς βαθμόν ὑπάρχουν ὅρια, ἀπέναντι τῶν ὁποίων δὲν ἰσχύει καὶ ἡ πατρικὴ θέλησις.

— Δὲν ἡμπορῶ, δὲν ἡμπορῶ, ἀνέκραζε μόνη της, διαμαρτυρομένη μὲ φρίκην κατὰ τῆς ἐπιβολῆς τοιαύτης θελήσεως.

Καὶ ἐνόμιζε ὅτι βλέπει ἐμπρός της τὸν Ὀιδῆν, ἡ δὲ ἀνάμνησις του ἐπηύξανε τὴν ἀποστροφὴν της. Μέχρι τοῦδε δὲν τὸν εἶχε καὶ παρατηρήσει. Τῆς ἦτο ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι. Τώρα τὸν ἔβλεπε διὰ μέσου τῆς λάμπειας ἄλλης προσφιλοῦς εἰκόνας. Τὸν ἔβλεπε μὲ τοὺς κυρτοὺς τοῦ ὤμου προέχοντας ἄνω τοῦ στενοῦ τοῦ στήθους, μὲ μορφήν ἐνθυμίζουσαν ὄρνεον κύπτον πρὸς τὴν βοράν του. Ἐβλεπε τὸ ἀνείλικρινές του μειδίωμα, — τὴν προσποιημένην τρυφερότητα τῶν μικρῶν μαύρων ὀφθαλμῶν του, — τὸ ἄχαρι σχῆμα τοῦ μακροῦ μαύρου ἐπενδύτου του.

“Οχι! Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλῃσιν τοῦ πατρός της! Τὸ αἷμα ἀνέβαινε θερμὸν εἰς τὰς παρειάς της. Ἐξάνίστατο κατὰ τῆς θυσίας τὴν ὁποίαν παρ’ ὀλίγον ἐπέθετο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὴν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα της. “Οχι. Δὲν ἠδύνατο! Ἡ θυσία ἡ τελεσθεῖσα εἰς Αὐλίδᾳ ἦτο ὀλιγωτέρον σκληρά. Ἡ Ἰφιγένεια ὑπέκυψε εἰς τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν τοῦ πατρός της, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀκηλίδωτα. Δὲν ἐξηυτελίσθη ἐκείνη.

“Ὀλην τὴν νύκτα ἔμεινεν ἄπνους, μὲ τὴν διανοίαν εἰς ἐξαψιν, μὲ τὰ βλέφαρα καίοντα, βλέπουσα διαβαινούσας ἐνώπιόν της φαντασιώδεις εἰκόνας ἀπαισίου μέλλοντος. Ἡ πρώτη σκέψις της, ἅμα ἡ αὐγὴ ἐφώτισε τὰ παράθυρά της, ἦτο νὰ προφθάσῃ τὸν πατέρα της προτοῦ ἐξέλθῃ πρῶτ’ πρῶτ’ καθὼς ἐσκόπευε.

— Πατέρα, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἀποφασιστικόν, δὲν μένω πλέον ἐδῶ. Πρέπει νὰ φύγωμεν. Πήγαινε νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὸν βαρῶνον, ἐνῶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὴν Κυρίαν Χοεμφέλς εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Τί συνέβη, κόρη μου, ἠρώτησεν ἐκχαμῶς ὁ Κος Τελάχας. Φαίνεσαι ταραγμένη. Δὲν εἶσαι καλὰ;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ ἔπειτα. Πήγαινε τώρα, καὶ περίμενέ με κάτω εἰς τὴν αὐλὴν.

— Ἀλλὰ κόρη μου, δὲν μὲ ἐξηγεῖς . . .

— Κάμε με τὴν χάριν, πατέρα μου. Σὲ παρακαλῶ.

“Ὁ γέρον συνεμορφώθη, δυσανασχετῶν ὀλίγον, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν βαρῶνον.

.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Κος Τελάχας, ἅμα εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς γερμανικῆς σχολῆς, εἶδε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκεῖ τὸν Γουσταῦον Λανέκ. Τὸν ἀντεχαιρέτησε ψυχρῶς, ἀλλὰ ἡσθάνθη διὰ μιᾶς θερμαινομένην τὴν ψυχὴν του μὲ τὴν ἀνάμνησιν παλαιῶν ἐντυπώσεων. Ἰδοῦ, ἐσκέπτετο, ἰδοῦ νέος σπάνιος, ἰδοῦ γαμβρὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ ὑπερηφανεύεται. Καὶ ἡγανάκτει συγχρόνως διατί νὰ τοῦ ἔρχωνται τοιαῦτα σκέψεις. Ἐμακρύνθη ὅσον ἠδύνατο περισσότερο ἀπὸ τὸν Λανέκ καὶ ἤρχισεν ὁμιλίας μὲ ἓνα καθηγητὴν Ρῶσσον.

Ἡ συνεδρίασις ἦτο πολυάριθμος. Ἀντεπροσωπεύοντο ἐκεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἀντεπροσωπεύετο δὲ καὶ τὸ ὠραῖον ρῦλον ἀπὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ κυρίας, τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα πολύχροα φορέματα ἐδίδον χάριν τινὰ εἰς τὴν σοβαρὰν ὁμήγουριν. Τὸν θύρῳβον τῶν ἰδιαιτέρων συνομιλιῶν διεκοψεν ὁ Κύριος Ἰούλιος Δούγκλερ, κηρύξας τὴν ἐναρξίν τῆς συνεδριά-

σεως. Δι’ ὀλίγων τορνευτῶν φράσεων ἀνήγγειλεν ὅτι «ὁ παρεπιδημῶν λόγιος Κύριος Γουσταῦος Λανέκ θὰ διακοινώσῃ μελέτην τοῦ περὶ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, θέματος μὴ ἐξαντληθέντος ἔτι, ἀλλ’ αἰετοτε νέου. Ὁ Κύριος Λανέκ ἐξήτασεν ἐπισταμένως ἐπὶ τόπου τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ζητήματα, αἱ δὲ γνώσεις του ἦσαν τόσον λεπτομερεῖς καὶ συνάμα γενικαί, τὰ συμπεράσματά του τόσον φαινὰ, ὥστε ἦτο βέβαιος αὐτός, — ὁ Κύριος Δούγκλερ, — ὅτι ἡ ἀξιοτίμος ὁμήγουρις θ’ ἀκούσῃ μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν διακοινώσιν τοῦ Κυρίου Λανέκ».

Μετὰ τὸ εἰσακτήριον τοῦτο λογιδριον, ὁ Γουσταῦος ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα. Οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα αἱ κυρίαι, ἐπεδοκίμασαν τὴν χάριν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ παραστήματός του. Ἡ γλυκεῖα ἥρεμος φωνὴ τοῦ ἐδέσμευε τὴν προσοχὴν. Τὸ ὠραῖον ἀνδρικὸν πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἐπιστημονικὴν ἀπάθειαν, ἔλαμπεν ὁμως τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. “Οτε ἐτελείωσε τὸ ἀνὰ γνῶσιν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εὐχαριστῶν σιωπηλῶς διὰ τὰ ραγδαῖα χειροκροτήματα τῆς ὁμηγύρεως, τὸ δὲ βλέμμα του ἀνεζήτησε μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου τὸ πρόσωπον τοῦ Κου Τελάχα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντικρύστησαν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ γέροντος, ἐκφράζοντος πλήρη καὶ ἀνεπιφύλακτον τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὰ συγχαρητήριά του. Ὁ Γουσταῦος ἡσθάνθη παλμὸν ἡδονῆς καὶ νέα ἐλπίς ἐπλημμύρισε τὴν καρδίαν του. Διέσχισε βραδέως τὸ πλῆθος τῶν προσερχομένων διὰ νὰ τὸν συγχαρῶσι καὶ ἐπλησίασε τὸν Κύριον Τελάχαν.

— Εἰμπορῶ νὰ σᾶς χαιρετήσω ἐκ τοῦ πλησίον, ἠρώτησε τείνων τὴν χεῖρα.

— Καὶ διατί ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Τελάχας σφίγγων τὴν χεῖρά του. Σᾶς συγχαίρω ἐξ ὅλης καρδίας, σᾶς συγχαίρω.

— Τί ὠφελοῦν αὐτὰ τὰ συγχαρητήρια!

Ἐνόησεν ὅτι ὁ γέρον δὲν ἐπεθύμει τὴν παράτασιν τῆς συνομιλίας, ἀλλ’ ὁ Γουσταῦος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τὴν παρατείνῃ. Ἠκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Κον Τελάχαν ἐξερχόμενον τῆς Σχολῆς καὶ ἐξηκολούθησε περιπατῶν πλησίον του εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

— Εἶμαι ἀκόμη ἀπόβλητος, ἠρώτησεν ὅτε ἔμειναν μόνοι.

— Ἀπόβλητος! Γνωρίζετε ὅτι σᾶς ἐκτιμῶ— ἀληθῶς!

— Εὐχαριστῶ, ναί. Ἀλλ’ ἐνοῶ — δι’ ἐκείνην;

— Δὲν ἠμπορῶ ν’ ἀλλάξω τὴν ἀπόφασίν μου.

— Ἀχ! εἶναι τόσον σκληρὸν τοῦτο δι’ ἐμέ. Ἐλπίζω — πιστεύω, ὅτι εἶναι ἐξ ἴσου σκληρὸν καὶ δι’ ἐκείνην.

— Εἶναι φρόνιμη. Θὰ πάρῃ τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἐγκρίνω.

— Τὸν Ἑρενστάιν, ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— "Οχι βέβαια ! "Ανθρωπον ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ μίαν, ἀρραβωνίζεται ἄλλην καὶ ἐνθουσιάζεται μὲ τρίτην ! "Ανθρωπον καὶ χωρὶς νοῦν καὶ χωρὶς ἀρχάς !

— Θὰ ᾔτο φροβερὸν ἂν εἶχατε αὐτὸν εἰς τὸν νοῦν σας. Καὶ ὁ ἄλλος ; "Εχετε τὴν συγκατάθεσίν της ;

— Ἐν μέρει.

— Μοῦ εἶναι ἀπίστευτον ! Δὲν εἶναι δυνατόν ! Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ.

— Δὲν σᾶς ἐζήτησα, νομίζω, τὴν γνώμην σας.

— Ἀλλὰ τὴν κόρην σας τὴν ἀγαπᾶτε ! Δὲν θέλετε νὰ τὴν θυσιάσετε. Ἀφοῦ μοῦ ἔδωκε τὴν ἀγάπην της, πῶς θὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον. Δὲν τὴν συλλογίζεσθε ἐκείνην ;

— Καὶ τί ἄλλο νομίζετε συλλογίζομαι, Κύριε . . . Δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ τὸ ψευδὲς του ὄνομα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ ἀληθινόν. Τὸ ἀπετροπιάζετο.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλετε τὸ καλὸν της, ἐπανελάθεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν βλέπετε τὰ πράγματα καθὼς εἶναι. Δὲν τὰ βλέπετε μὲ τὰ μάτια τῆς νεότητος. "Ω, καταλαμβάνω. Νομίζετε ὅτι κινουμαι ἀπὸ αἰσθημα ζηλοτυπίας. "Οχι, δὲν εἶναι τοῦτο, διότι ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς ἐκείνην. "Οχι. Ἀλλὰ ζητεῖτε νὰ βιάσῃ, νὰ καταπατήσῃ τὰ αἰσθήματά της. Διατί ; Τί θέλετε ; Νὰ τὴν προσυλάξετε ἀπὸ ἐμέ ; Ἀλλ' ἐγὼ οὔτε νὰ τὴν ἰδῶ ἐζήτησα ποτέ, οὔτε νὰ τῆς γράψω. Χθὲς τὴν εἶδα ἐκ τύχης, ἀλλ' οὔτε λέξιν ἠλλάξαμεν, οὔτε ἡγγίσα τὸ χερί της.

— Χθὲς ! ἀνέκραξεν ὁ Τελάχας ἔκθαμβος. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Μὲ παρεκάλεσε μόνον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου Χοενφέλς.

— Μὴ τὴν τυραννῇτε. Ἀφήσατέ την. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ περιμένω ἡσυχος, νὰ μὴ σᾶς διαταράξω διόλου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, ἀλλὰ λέγετε ἄλλα τῶν ἄλλων.

— Εἰσθε ἄκαμπτος, Κύριε Τελάχα ! Δὲν εἶναι δυνατόν τίποτε ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασίν σας.

— Τίποτε.

— Εἰσθε ἄλλος Ἀγαμέμνων !

Καὶ ἀπεσύρθη μὲ σφιγμένα τὰ ὠχρὰ χεῖλη. Ὁ Κύριος Τελάχας ἠθέλησε νὰ τὸν φωνάξῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, ἀλλὰ μετενόησε, ἐστέναξε καὶ διηυθύνθη κατηφής, μὲ βῆμα βραδύ, πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἐπερίμενε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος. Ἐνευσε πρὸς τὴν κλειστήν θύραν ἐνὸς δωματίου ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Μέσα εἶναι, εἶπε. Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει. Φαίνεται ὅσιν θυμωμένη. — Ἀκουσέ με. Ὁ Ὀιδᾶς δὲν μὲ ἀφίνει ἡσυχίαν. Παραπονεῖται ὅτι τὸν ἀφίνομεν τόσον καιρὸν μετέωρον, καὶ ὅτι ἔμεινε τόσον πολὺ εἰς τὴν πρεσβείαν ἢ Ἰναρίμην.

"Εμαθε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλαι αἱ Ἀθηναὶ ὅτι τὴν θέλει ὁ παλαβός, ὁ Ἐρενστάιν. Ἐπιμένει καὶ καλὰ νὰ πάρῃ ἀμέσως τέλος ἡ ὑπόθεσις !

— Πάγει καλὰ, Κωνσταντῖνε. Δὲν ἔχει πολὺ ἄδικον ὁ Κύριος Ὀιδᾶς. Ἐχρονотριβήσαμεν μὲ τὸ παρεπάνω. Αὕτῃ ἡ ἱστορία τοῦ Ἐρενστάιν — νὰ τὸν πάρῃ ἡ ὀργή, — μὲ πείθει ὅτι πρέπει νὰ ληφθῇ μία ἀπόφασις τὸ ταχύτερον. Δὲν μοῦ ἔρχεται διόλου νὰ ὁμιλῇ ὁ κόσμος διὰ τὴν κόρην μου. Ὁ Ὀιδᾶς θὰ πληροφορηθῇ ἀπόψε τὴν ἀπόφασίν μου.

Καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

— Ἰναρίμην, εἶπε ἄνευ προσομιλῶν. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴν πλέον, νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ τὸν γάμον σου μὲ τὸν Κύριον Ὀιδᾶν.

— Κ' ἐγὼ περὶ τούτου ἤθελα νὰ σὲ ὁμιλήσω πατέρα, ἀπεκρίθη μὲ ἡσυχίαν, ἡ ὁποία ἐξέπληξεν εὐαρέστως τὸν πατέρα της.

— Καλὰ, κόρη μου, καλὰ. Χαίρω ὅτι εὐρίσκομεθα σύμφωνοι καὶ ὅτι συμμορφόνεσαι μὲ τὴν θέλησίν μου.

— "Οχι, πατέρα μου. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκατανεύσω εἰς αὐτὸν τὸν γάμον.

— Ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ της, συσπῶν τὰς ὀφρὺς.

— Ἀδύνατον, ἐπανελάθε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην.

— Ἰναρίμην, μὴ λησμονῇς ὅτι μοῦ χρεωστεῖς ὑποταγήν.

— Δὲν τὸ λησμονῶ, πατέρα μου. Ἀναγνωρίζω τὰ δικαιώματά σου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃς τὴν σκληρότητα νὰ τὰ ἐξασκήσῃς πρὸς δυστυχίαν μου.

— Ἀλλὰ, Ἰναρίμην, εἶπεν ὁ γέρον ἡπιώτερον, δὲν βλέπω τὸν λόγον τῆς ἐπιμονῆς σου. Διατί νὰ ἐξανίστασαι κατὰ γάμου τόσον ἐντίμου, τόσον φρονίμου . . .

— Πατέρα μου, προσπάθησε νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν θέσιν μου. Ἰδὲ τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν νοῦν καὶ μὲ τὴν καρδίαν γυναικός. Μὴ μοῦ ζητῇς τὰ ἀδύνατα.

— Δὲν τ' ἀκούω αὐτά. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον ἄταν μεταχειρίζεται κανεὶς τὸν νοῦν του καὶ ἔχῃ καλὴν θέλησιν. Τιμωροῦμαι τώρα διότι σὲ ἀνέθρεψα ὡς υἱόν μου μᾶλλον παρὰ ὡς θυγατέρα. Ἰδοὺ ἡ ἀνταμοιβή μου. Ἀμα ἦλθε ἡ πείριστας νὰ ἐξασκήσω τὴν θέλησίν μου, μὲ λυπεῖς καὶ μοῦ ἐναντιόνεσαι. Τὸ παιδί εἶναι ὡσάν τὸ ροδάκινον ἀπαλὸν εἰς τὴν ἀφὴν, γλυκὺ εἰς τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ μέσα κρύπτει τὴν σκληρότητα καὶ τὴν πικρίαν του. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ δὲν γίνεταί νὰ τὸν πάρῃς ἐκεῖνον, διατί νὰ μὴ τὸν πάρῃς αὐτόν ;

— Εὐκολον νὰ τὸ λέγῃς. Δὲν θὰ τὸν πάρῃς ἐσύ.

— Ἀλλ' ὁ Κύριος Ὀιδᾶς, μοῦ τὸ εἶπες, δὲν σοῦ ᾔτο ἀντιπαθητικός.

— Δὲν μοῦ τὸν εἶχες προτείνειν τότε ὡς σύζυγον.

— Αὐτὸ εἶναι γυναικεῖα λογικὴ ! Ἡ πρότασις μου δὲν μετέβαλε τὸν ἄνθρωπον. Ἄν σου ᾔτο ἀντιπαθητικός, θὰ τὸν ἀπεστρέφεσο ἐξ ἀρχῆς. Μόνον ἀπὸ πνεύμα γυναικεῖας ἀντιλογίας, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ χαλάσῃς τὰ σχέδιά μου καὶ τὴν ἡσυχίαν μου, τώρα ὅπου θέλω νὰ σὲ ὑπανδρεύσω μὲ αὐτόν, τώρα δὲν σοῦ ἀρέσει.

— Κάθε ἄλλον νὰ μοῦ ἐπρότεινες, τὸ ἴδιον θὰ ᾔτο. Ἄν τὸ θεωρῇς γυναικεῖον τοῦτο, δὲν πταίω ἐγὼ ὅτι ἀνῆλκω εἰς τὸ φύλλον μου, ὅτι δὲν κάμνω ἐξαίρεσιν. Καὶ οὔτε ᾔθελα, πατέρα μου, νὰ ἀποτελέσω ἐξαίρεσιν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Μὴ κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον, παρατηρῶν τὴν πικρίαν τῆς ἐκφράσεώς της, μὴ μοῦ ὀμιλῇς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Μ' ἐπῆρεν ὀλίγον ὁ θυμὸς. Τὸ ὁμολογῶ καὶ μετανῶ. Σὺ ἦσο πάντοτε ἡ παρηγορία μου, ἡ χαρὰ μου. Ἄν ἐπιμένω τόσον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ καλὸν σου. Πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς.

Ἀρῆκε τὸν πατέρα της νὰ τῆς θωπεύσῃ τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἔμεινε ψυχρὸν τὸ πρόσωπόν της. Διατί, ἀφοῦ τόσον τὴν ἠγάπα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀποστροφῆς της ;

— Νὰ σὲ ἀκούσῃ κανεὶς θὰ εἶπῃ ὅτι εἶμαι ἐντροπιασμένη καὶ μοῦ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ὑπανδρεία ὡς σκέπη.

Ἐνῷ ἔλεγε τὰς ἀπρεπεῖς ταύτας λέξεις συνήσθην τὸ ἀτοπὸν των καὶ ἐκοκκίνισε βαθέως.

— Ἰναρίμη, εἶπε σοβαρῶς ὁ πατὴρ της. Μοῦ χρειάζεται ὅλη ἡ ἀγάπη μου διὰ νὰ σοῦ συγχωρήσω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐννόησέ το ὅτι εἶναι καθήκον ἐνὸς πατρὸς νὰ θέλῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θυγατρὸς του. Ὡς πρὸς τὸν Κύριον Ὀιδᾶν, μόνον τοῦ ἐλάττωμα εἶναι ἡ ἡλικία του. Θὰ ἐδίδα τὴν προτίμησιν εἰς τὸν Ροδόλφον, καὶ διότι εἶναι νέος αὐτὸς καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν. Σὲ ἀγαπᾷ μέχρι μανίας. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Ἄλλ' ἐνῷ ἐσκεπτόμην περὶ τούτου, ἐξέσπασε τὸ σκάνδαλον . . . Ὁ ἄθλιος ! ὦ ! τί κόσμος !

Ἡ Ἰναρίμη διεσταύρωσε τὸ δωματίον καὶ στηρίξασα τὸ μέτωπον εἰς τὸ παράθυρον ἔβλεπεν ἔξω μὲ βλέμματα ἀφηρημένα. Ὁ πατὴρ της τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων της.

— Κόρη μου, παρεξέτραπην καὶ οἱ δύο σήμερον. Δὲν περιώρισamen τὴν γλώσσάν μας καὶ ἀφῆσαμεν νὰ μᾶς κυριεύσῃ ὁ θυμὸς καὶ οἱ δύο. Ἐντρέπομαι διὰ τοῦτο καὶ λυποῦμαι. Ἄς μείνωμεν ὀλίγον μόνοι καὶ οἱ δύο, νὰ ἡσυχάσωμεν, νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν νοῦν μας καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ πρῶτά μας. Ἄν σκεφθῇς, θὰ πεισθῇς ὅτι δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ καλὸν σου. Εἰπέ μου, κόρη μου, ἔχεις καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀγάπης μου ;

Ἡ Ἰναρίμη δὲν ἐστράφη. Ἡ σπασμωδικὴ κίνησις τῶν ὤμων της ἐμαρτύρει τοὺς ὀλοθυγμούς τοὺς ὁποίους ἐπροσπάθει νὰ καταπνίξῃ.

— Ἰναρίμη μου, κόρη μου.

Ἐστρεψε βραδέως τὴν κεφαλὴν, ἔτεινε τὰς χεῖρας καὶ ἐρρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της.

Ἐνῷ ἦσαν οὕτω ἐνηγκαλισμένοι, ἠνοίχθη βιαίως ἡ θύρα καὶ ὤρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὁ Κωνσταντῖνος, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ἐφημερίδα ἀνοικτὴν, κατόπιν του δὲ ὁ Κος Ὀιδᾶς μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ὠργισμένον.

— Περικλῆ, ἀνέκραξεν ὁ Κωνσταντῖνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Κύτταξ' ἐδῶ ! Οἱ ψεύται, οἱ ἀσυνειδήτοι ! Διάβασέ το !

Ἐπέταξε τὸ φύλλον εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ, σύνοφρος, ἐσπόγγιζε μὲ τὸν γρόνον τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. Ὁ Περικλῆς ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὰς στήλας τοῦ Νέου Ἀρχιλόχου καὶ ἀνέγνωσε ταχέως τὸ διάφορον ὅπου ἐξετίθετο, με λεπτομερείας πλαστὰς καὶ μὲ ἐπιβαρυντικούς ὑπαινιγμούς, τὸ ρωμαντικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Ἐρενστάιν. Τὸ ὄνομα τῆς Ἰναρίμης ἦτο τυπωμένον μακρὺ πλατύ. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Κυρίου Τελάχα ἠλλοιώθη.

— Ἀνεκάτωσαν καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, εἰς αὐτὰς τὰς ἀηδίας, ὡς μνηστῆρος δῆθεν τῆς κόρης σας, εἶπεν ὁ Ὀιδᾶς. Δὲν γνωρίζω ποῖος ἐτόλμησε νὰ τὰ γράψῃ αὐτά, ἀλλὰ βεβαίως ἀποκαθιστοῦν δύσκολον τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τῆς Κυρίας Ἰναρίμης.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ τοῦτο ; ἀνέκραξεν ὁ Κωνσταντῖνος. Μάθε Κύριε, ὅτι ἡ ἀνεψία μου δὲν ἔχει καμμίαν ὀρεξιν νὰ κάμῃ δύσκολον τὴν θέσιν σου, — οὔτε νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτε μαζὶ σου !

Ὁ Ὀιδᾶς ἐμεδίασεν εἰρωνικῶς. Ὁ Περικλῆς ἐπροσπάθησε νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Κύριε Ὀιδᾶ, εἶπε βραδέως καὶ ψυχρῶς, ὁ ἀδελφός μου σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κόρη μου μοῦ διεκοίνωσε σήμερον τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐτιμῆσατε. Θὰ τὸ θεωρήσω τιμὴν μου ἐξ ἴσου . . . ἂν μᾶς ἀπαλλάξετε τῆς παρουσίας σας.

Ὁ Ὀιδᾶς ἐξῆλθε, μὲ μορφασμὸν περιφρονήσεως. Μόλις ἐκλείσθη ἡ θύρα ὀπισθέν του, ὁ Περικλῆς, μὲ τὸ πρόσωπον κάτωχρον, τὰ χεῖλη μελανὰ ὕψωσε τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς καὶ ἔπεσε εἰς ἑν κάθισμα. Δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἰναρίμη ὀρμῶσα πρὸς αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

Ἡ ἐντύπωσις τῶν Ἀθηνῶν
ἐπὶ τῇ ἀναλύσει τοῦ Ροδόλφου.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Ροδόλφου ἔδωκαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὕλην ὀμιλίας εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Εἶνε τοῦτο ἐν ἐκ τῶν προνομίων τῶν μικρῶν πόλεων : Ὁ κόσμος ἐνασχολεῖται καὶ ἐνδιαφέρεται εἰς τὰ τοῦ πλησίον, ἡ δὲ διάδοσις σκανδάλων συνεπιφέρει ἔξαψιν — σχεδὸν ὅσῃν καὶ ἡ ἐκλογὴ δημάρχου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ προκείμενον σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ἄξιον ὧλων τῶν ἐπιφωνημάτων, τῶν σχολίων καὶ τῶν κατακρίσεων ὅσας ἐπροκάλεσε. Ὁ βαρῶνος ὕψονε τοὺς ὧμους καὶ ἐμειδία. Δὲν ἐπερίμενε ὅτι ὁ Ροδόλφος ἡδύνατο ποτὲ νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ καθὼς ἔλεγε εἰς τὸν σύζυγόν του.

— Ὅσον περισσότερον καλοαναθρεμμένοι οἱ νέοι, τόσον βαθύτερα κατακυλοῦν, ἂν πάρουν τὸν κατήφορον. Τῆς τὸ ἔλεγα τῆς μητρός του, ὅτι καθὼς τὸν ἀνέτρεφε, τὸν προητοίμαζε νὰ πέσῃ εἰς τὰ δίκτυα τῆς πρώτης πατζαβούρας ἡ ὁποία θὰ τὸν ἐνοστιμεύετο.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ἀπεκρίνετο ἡ βαρωνίς, ὅτι ἡ Νατσελγούβερ δὲν παραεικοπίασε διὰ νὰ τὸν δελεάσῃ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ ἴδιος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ πιασθῇ.

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸ συμβαίνει, ἀγαπητή μου. Τὸ ἔχει τὸ ἄστατον φύλλον μας. Ἡ φυσικὴ μας κατάστασις εἶναι ἡ νὰ ἐπιθυμοῦμεν, ἡ νὰ παραπονούμεθα. Ἡ φωνάζομεν ἐναντίον ἐκείνων ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐμπλέξουν ἡ κλαίόμεθα κατ' ἐκείνων ποῦ δὲν θέλουν, καὶ ὅταν ἐμπλέξωμεν, φωνάζομεν πάλιν διατὶ νὰ τὴν πάθωμεν. Καθὼς εἶπεν ὁ ποιητής, «τὸ παιδί εἶναι πατήρ τοῦ ἀνδρός». Κύτταξε τὸ παιδί — πῶς παίζει. Ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸ γατουδάκι ποῦ τρίβεται ἐπάνω του, — ἔξαφνα τὸ παραιτᾷ καὶ τρέχει νὰ πιάσῃ τὴν πεταλοῦδα. Ἡ πεταλοῦδα δὲν πιάνεται, κλαίει τὸ παιδί, θυμόνει, ἀφίνει τὴν πεταλοῦδα καὶ πιάνει τὴν μεγάλην γάταν ἀπὸ τὴν οὐράν. Τί ἄλλο ἔκαμε καὶ ὁ προκομμένος ἀνεψιός σου ; Ἡ καυμένη ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο τὸ γατουδάκι του. Τὴν ἄφησε εἰς τὰ κρύα διὰ τὴν κόρην τοῦ Τελάχα, ἀλλ' ἡ πεταλοῦδα τοῦ ἐξέφυγε. Ἡ Φωτεινὴ εἶναι ἡ χονδρόγατα. Ἀλλὰ ἡ γάτα ἔχει νύχια καὶ θὰ τὰ μεταχειρισθῇ ἅμα δώσῃ ἀφορμὴν ὁ Ροδόλφος, ἡ καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ. Τότε θὰ μᾶς ἔλθῃ φρονιμευμένος καὶ γνωστικός. Ἰσως τότε ἡμπορέσωμεν, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση, ἂν εἶναι ἀκόμη διαθέσιμος, νὰ τὸν ἀγκυροβολήσωμεν εἰς τὰ ἤσυχά νερά τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας.

— Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση, υπέλαβεν ἡ βαρωνίς, τὸ ἔχεις εὐκολον. Τὰ κορίτσια δὲν λογαριάζονται εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ περιμένουν, ἕως ὅτου κάμουν τὰς ἀνοησίας των οἱ νέοι καὶ ἔλθουν ἔπειτα κουρασμένοι καὶ γηρασμένοι νὰ εὗρουν ἐτοιμα τὰ θύματα. Ἰδοὺ πῶς συλλογίζονται οἱ ἄνδρες ! Αὐτὴ ἡ θεωρία τῆς ζωῆς, βαρῶνε, κάμνει πολὺ κακὸν εἰς τοὺς νέους.

— Φιλτάτη μου, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος ἐγὼ διὰ τὰ λάθη τοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὴ ἡ περίοδος τῶν νεανικῶν ἀνοησιῶν εἶναι βέβαια ἀξιοκατάκριτος δι' ὅσους ἐπέρασαν τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνοησιῶν, καθὼς ἡμεῖς — ἂν καὶ περὶ τούτου δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, ἂν ἐπὶ τέλους κατασταλάξῃ ὁ Ροδόλφος, καθὼς ἐλπίζω, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ εἶναι χειρότερος σύζυγος ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση θὰ τὸν κάμῃ τότε ὅ,τι θέλει. Ἐπειτα εἶναι καὶ πλούσιος ὁ Ροδόλφος. Δὲν εἶναι ὀλίγον διὰ μίαν νέαν ν' ἀποκτήσῃ ἄνδρα εὐκολοκυδέρνητον καὶ μετ' ἄρθονα τὰ μέσα.

Ἡ βαρωνίς ἐξῆλθε, κατὰ τὸ σύνθημα, νὰ κάμῃ τὰς ἐπισκέψεις της, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν συνήθη της ἡρεμίαν πνεύματος· ὁ νοῦς της ἦτο εἰς τὸν ἀνεψιόν της. Ἐθλίβετο διὰ τὸ ναυάγιόν του αὐτὸ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου. Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἀδελφὴ της, ἐκεῖ ἐπάνω, ἂν βλέπῃ τὰ ἐπὶ γῆς, ἴσως τήκεται θεωροῦσα ἐαυτὴν ὑπεύθυνον ἐν μέρει διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ της. Ὅσον τοῦ κόσμου καὶ ἂν ἦτο ἡ βαρωνίς, ἦτο καλὸς ἄνθρωπος ὅμως. Ἀτεκνος αὐτῇ, ἡγάπα τὸν ἀνεψιόν της μετ' ἀνιδιολεψίας μητρικῆς.

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ συνειθίσω, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ γεῦμά των.

— Ἀγαπητή μου, ἄς εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι δὲν εἶναι καὶ χειρότερα τὰ πράγματα, καθὼς ἡμποροῦσαν νὰ εἶναι.

— Χειρότερα !

— Ἡμποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ !

Ἡ βαρωνίς παρεδέχθη ὅτι δὲν εἶχε ἄδικον ὁ σύζυγός της.

Ἡ δὲ δυστυχὴς Ἀνδρομάχῃ τί ἐγίνετο ἐν τῷ μεταξύ ;

Ὅτε ἐπῆλθεν ὁ δευτέρος χωρισμός, ἡ ἀποδημία εἰς Βιέννην, ὁ Ροδόλφος ἔγραψεν ὅσον ἦτο δυνατόν συχνότερον. Τὰ γράμματά του ἀπέπνεον ἄδολον ἀγάπην καὶ εἰλικρινῇ τρυφερότητα. Περιέγραψε διὰ μακρῶν ὅσα ἐβλεπε καὶ ἤκουε. Ἡ Ἀνδρομάχῃ τ' ἀνεγίνωσκε καθὼς ἀναγινώσκει μία νέα τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἐπιστολάς της, ἀπεκρίνετο δὲ μετ' ἀφέλειαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρέπουσαν παρθενικὴν ἐπιφύλαξιν, καὶ ὅτε δὲν ἔγραψε τὸν ἐσυλλογίζετο ἡ ὁμίλει περὶ ἐκείνου μετὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν της. Ἐν τούτοις ἐγίνετο ἡ προετοιμασία τῆς προικῆς. Ἐδοκιμάζοντο φορέματα, ἐκεντῶντο τὰ λινὰ μετ' ἀρχικὰ ψηφία της. Ἡ μικρὰ οἰκία ἀπέναντι τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἦτο εἰς κίνησιν ἀδιάσκοπον. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν εὗρισκε ἡσυχίαν παρὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐκλείετο περισσότερον παρὰ ποτέ, παρηγορούμενος μετὰ τὸ βιολί του διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἰδικῶν του συζυγικῶν ἐλπίδων. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἦτο ἐν τῇ δόξῃ του. Ὡ ! πῶς ἐκαυχᾶτο πρὸς τοὺς συναδέλφους

Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΙΟΣ

του, εἰς τὸν στρατῶνα, διὰ τὸ λαμπρὸν συνοικέσιον τῆς ἀδελφῆς του, πῶς ἐκάλπαζεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἢ ἐπεριπάτει εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὁμοῦ πάντοτε μὲ τὸν φίλον καὶ συναδέλφον του Κον' Ἀδάμ, περιφέροντες γύρω του θριαμβευτικῶς τὸ κατακτητικὸν βλέμμα!

Μίαν ἡμέραν ἐνθ' ἐπρογεύετο μὲ συναδέλφους του εἰς ἕν ξενοδογεῖον, ὁ Μιλτιάδης ἔμαθεν ὅτι ὁ Ροδόλφος εὕρεσκειται πρὸ ἡμερῶν τινῶν εἰς Ἀθήνας. "Ἐμεινεν ἐμβρόντητος! Πῶς γίνεται νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ αὐτός! Πῶς δὲν ἐφάνη διόλου ὁ Ροδόλφος; Πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ; Ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δὲν ἐξῆλθεν ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα, περιμένων τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐρευσταίν. Δὲν ἐνόμισε δὲ καλὸν νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὴν μητέρα του ἢ τὴν Ἀνδρομάχην. Διατί νὰ τὰς ἀνησυχῇ; Ὁ Ροδόλφος θὰ ἐξηγήσῃ μόνος του τὴν αἰτίαν, διατί δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ Ροδόλφος δὲν ἦλθε οὔτε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, οὔτε τὴν ἐπαύριον, οὔτε τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Μὰ τὸν Ἡρακλῆ, τὸ πρᾶγμα ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς! Εἶναι δυνατόν, αὐτὸς ὁ Μιλτιάδης Καράπουλος, νὰ ὑπομείνῃ ἡσυχῶς τοιαύτην προσβολὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του; Βεβαίως ὄχι!

Ὁ Μιλτιάδης περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, πολεμικώτερος παρὰ ποτέ. Αἱ ὄφρυς του καὶ μόναι ἐνέπνεον φόβον, τὸ βλέμμα του ἐσφαζε

τὸ λοφεῖόν του ἐσείετο ἀπειλητικὸν καὶ ἐθρόντα ἢ σπάθη του εἰς τὰς πλάκας τῶν πεζοδρομίων. Ἐστρίβει τὸν μύστακα μὲ ὕψος τοιοῦτον, ὥστε παρεμέριζεν ὁ κόσμος ἐντρομος διὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖνος. Ἐν τούτοις ὁ Ροδόλφος δὲν ἐφάνετο, αἱ δὲ ἡμέραι παρήρχοντο. Αἰῶνης ἠκούσθη ὅτι ὁ Ροδόλφος ἀνεχώρησε μὲ τὴν Φωτεινὴν!... Δὲν ἀποτολμῶ νὰ περιγράψω τὴν ἐκρηξίν τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρηνιάσαντος ἥρωος, ἐκχύνοντος ἀπειλὰς κατὰ τοῦ δραπετοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑστερικῶν θρήνων καὶ κοπετῶν τῶν γυναικῶν.

Ἀφοῦ παρηλθεν ἡ πρώτη ἔξαψις, ὁ Μιλτιάδης, μὲ ὕψος ἀξιοπρεπῶς αὐστηρόν, ἐπορεύθη πρὸς τὴν Σαζωνικὴν πρεσβείαν καὶ εἶπε τὰ παρὰ πονά του εἰς τὸν βαρῶνον Χοενφέλς. Τί ἡδύνατο νὰ κάμῃ ὁ βαρῶνος; Περὶ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ καὶ λόγος πρὸς τὸν ὀργισμένον ἀξιωματικόν. Αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἀπολήγουν εἰς δίκην καὶ εἰς πρόστιμον, καθὼς συνεθίζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οὔτε ἦτο ἐξ ἄλλου τρόπος νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ Ροδόλφος νὰ ἐπιστρέψῃ μετανοῶν εἰς τὴν παραιτηθεῖσαν μνηστὴν του. Ὁ βαρῶνος ἀπήντησε εἰς τὸν Κύριον Καράπουλον μὲ τὴν συνήθη του εὐγένειαν καὶ συμβιβαστικότητα. Ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι ἡ Κυρία Ἀνδρομάχη ἦτο παρὰ πολὺ καλὴ διὰ τὸν ἀνάξιον ἀνεψιόν του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν διὰ

τὴν βαρωνίδα νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κυρίαν Καραπούλου καὶ ἐβεβαίωσε τὸν προσβληθέντα ἀξιωματικὸν ὅτι ἦτο ἄμετρος ἡ λύπη του δι' ὅσα δυστυχῶς συνέβησαν. Ἡ συνέντευξις ἐτελείωσεν εἰρηνικώτατα — καὶ οὕτε ἦτο δυνατόν νὰ τελειώσῃ ἄλλως μὲ τὸν διπλωματικώτατον πρέσβυν, — ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του καὶ συνεκάλεσε σύνοδον οἰκογενειακὴν πρὸς συζήτησιν τοῦ πρακτέου.

Ἡ Ἀνδρομάχη ὑπέφερε τὴν λύπην της μὲ γενναϊότητα μεγαλειτέραν ἢ ὅσην ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ. Ἐννοεῖται, δὲν ἔλειψαν τὰ ἀναπόφρευκτα ὑστερικά, ἀλλὰ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἐπηκολούθησε σιωπηλὴ κατῆφεια. Διήρχετο τὰς ὥρας της μὲ τὸ κέντημα καὶ μὲ τὰ γυμνάσματα εἰς τὸ πιάνον. Αἱ κλίμακες τοῦ κλειδοκυμβάλου εἶναι ἐνσασθλήσις ἀξία συστάσεως διὰ νέας παρητημένους. Καθησυχάζουν τὰ νεῦρα, ἐξαμβλύνουν τὴν φαντασίαν καὶ ἐπιφέρουν εἶδος παθητικῆς ἀδιαφορίας. Εἰς παρομοίας περιστάσεις οἱ νέοι προκρίνουν ἄλλα μέσα θεραπείας — τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ ποτόν, τὴν πολιτικὴν, ἢ καὶ χειρότερα.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς δοκιμασίας ἡ Μαρία διέπρεψε. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν ἀδικηθεῖσαν νέαν κυρίαν της διετρανώθησαν ἐμφαντικώτατα. Ἐζήτηε ἀφορμὰς διὰ νὰ μὲν πλησίον της, ἐπροσπάθει νὰ ἐρεῦρῃ καρυκεύματα διὰ νὰ κεντήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρεξιν της, ἐκάθητο εἰς τοὺς πόδας της θωπεύουσα σιωπηλῶς τὰς χεῖράς της, — ὅ,τι ἠδύνατο ἔκαμνε ἢ πτωχῇ!

Ἄλλ' ἡ ἀσυνήθης λάμψις τοῦ βλέμματος τῆς Ἀνδρομάχης, ἡ παραδόξως σκληρὰ ἐκφρασις τοῦ στόματός της, ἐμαρτύρουν ὅτι κάτι ὑπέκρυπτε. Τί εἶχε κατὰ νοῦν, δὲν ἔλεγε εἰς κανένα, ἐφαίνετο δὲ ἐγγνώμων εἰς ὅσας δὲν τὴν ὠμίλου περὶ τῆς ἀτυχίας της. Ἡ Κυρία Χοενφὲλς ἤλθε, ἐπέδειξε πολλὴν τρυφερότητα, μὲ ἐκχύσεις ἀγάπης καὶ ἀσπασμούς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ πάλιν. Ἐπανήλθε, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν τὴν συνώδευεν ὁ Κος Ἀγγυρόπουλος, μὲ ἄνθος εἰς τὴν κουμβότρυπαν, μὲ τὸ *monocle*, διὰ μέσου τοῦ οὐποίου ἐκύτταζε καλὰ καλὰ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ μὲ τὴν συνήθη εὐγενῆ προπέτειαν τῶν τρόπων του.

— Σὰς βεβαίω, εἶπεν εἰς τὴν βαρωνίδα ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἐπίσκεψις, εὐχαρίστως θ' ἀνελάμβαναν νὰ παρηγορήσω ἐγὼ τὴν μικρὰν αὐτὴν.

— Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, ἀνέκραγεν ἡ βαρωνίς. Ἄν τὴν πάρετε, θὰ ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀπιστίας τοῦ Ροδόλφου.

— Θὰ ἦτο λαμπρὸν μάθημα στρατηγικῆς διὰ τὸν χαριτωμένον ἀνεψιὸν σας, ἀφοῦ μοῦ ἐπήρε τὴν Φωτεινὴν, νὰ πολιορκήσω κ' ἐγὼ τὸ ἀπρο-

φύλακτον φρούριόν του καὶ νὰ τὸ πάρω ἐξ ἐφόδου.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐγέλα, ἀλλ' ἡ βαρωνίς ἐσχέπετο τὸ πρᾶγμα σπουδαίως. Ἡ μικρὰ Ἀθηναία δὲν ἦτο βεβαίως νύμφη κατάλληλος δι' ἓνα Γερμανὸν ἀριστοκράτην, ἔχοντα εἰς τὰς φλέβας αἷμα τῶν Σταυροφόρων καὶ Κύριος οἶδε τί αἷμα ἀκόμη. Ἀλλὰ δι' ἓνα Ἑλληνα ἔμπορον τῆς Τεργέστης, ἄνθρωπον ἐξυπνον καὶ εὐχάριστον, ἀλλ' ὅχι τῆς ἰδικῆς της σφαίρας! . . . Δι' αὐτὸν τὸ συνοικέσιον θὰ ἦτο πολὺ καλόν, καὶ ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν της νὰ τὸ καταφέρῃ. Ἡ νέα ἦτο εὐμορφη, πολὺ εὐμορφη. Τῆς ἔλειπεν ἡ πρᾶξις τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ Ἀγγυρόπουλος θὰ τὴν ἐμόρφωνε ὅπως ἤθελε.

— Δὲν σὰς χωρατεύω, Κύριε Ἀγγυρόπουλε. Ἀπεφάσισα νὰ σὰς ἀποκαταστήσω. Εἶνε καιρὸς σας πλέον. Εἰσθε τριάντα ἐτῶν;

— Ὡ κυρία μου, ἔλεος! Εἴκοσι ἐξ ὀνόν! Βλέπετε τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν δεινῶν εἰς τὰ ὁποῖα μὰς ὑποβάλλει τὸ σκληρὸν ὥραιόν σας φύλον.

— Τόσον περισσότερον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τακτοποιηθῇ ἡ ζωὴ σας, καὶ ν' ἀφοσιωθῇτε εἰς τὴν γυναικὰ σας.

— Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ. Εἴχα ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς τὴν δεσποινίδα Ρεβιτάση, ἀλλ' ἡ εὐλογημένη δὲν μὲ θέλει.

Ἡ βαρωνίς εἶχε ὄρεξιν νὰ τὸν δείρῃ, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ μειδιᾷ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ εὐμετάβολος Τεργεσταῖος ἔστειλε κἀνιστρον ἀνθῶν εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀνδρομάχην Καραπούλου.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ἡ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Εἶπεν ἡ μία:

— Γιὰ 'δέ, γιὰ 'δέ. Ποιὸς πάλι εἶνε 'ς τὴν πόρτα τῆς λεγόμενης;

— Ἀλήθεια! κάτι μαυρίζει. Ἀνδρας ἦταν καὶ μ' ἤμπε, παρετήρησεν ἄλλη.

— Τέτοια ὥρα, προσέθηκε τρίτη . . . Τί θέλει τέτοια ὥρα αὐτὸς ἐκεῖ μέσα;

— Καλὰ εἶσαι καὶ ῥωτᾷς, ἂν νὰ μὴ τὴν ξέρης δά, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη.

— Ὁ ἴδιος . . . ὁ ἐργολάβος της εἶνε.

— Τὸν βλέπω κ' ἔρχεται κάθῃ βράδυ. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν εἶδα καὶ χθές . . .

— Ἐγὼ τὸν εἶδα καὶ προχθές.

— Κ' ἐγώ . . . δὲν μοῦ φάνηκε. Ἦταν αὐτός . . . σωστὰ τὴν ἴδια ὥρα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐπρόσθεσε μὲ φρίκην ἡ κυρὰ Κώσταινα. Τέτοια ὥρα, ποῦ ὅλοι οἱ νοικοκυραῖοι ἡσυχάζουν μέσα 'ς τὰ σπίτια τους! . . .

— Γιὰ κύττα καὶ πάλι. Τί εἶνε ἐκεῖνο ἐκεῖ;

— Ἐνα σκυλὶ σκαλίζει 'ς τὰ σκουπίδια.